

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/90/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6816206573
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6816206573.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovvej a sudcov JUDr. Jany Haluškovvej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobkyne K. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX/X, XXX XX, U., zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Hlohovci, Železničná 4/A, 920 01, proti žalovanému Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, 811 07, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Karadžičova 8, 810 00 Bratislava, o určenie neplatnosti úverovej zmluvy, eventuálne o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/90/2016-35 zo dňa 24.01.2017 vo výrokoch o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o uložení povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % **z r u š u j e a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o uložení povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 184,42 Eur na účet advokáta žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku **z r u š u j e**.

III. Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu (prvý výrok), žalobkyne uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok), žalobkyne uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 184,42 Eur na účet advokáta žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok).

Z jeho dôvodov vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala proti žalovanému určenia neplatnosti úverovej zmluvy, eventuálne určenia, že za bezúročný a bez poplatkov sa považuje úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzatvorenej so spoločnosťou VUB, a.s. dňa 23.11.2005 na základe zmluvy o aktivácii karty T - mobile č. 10054109, pohľadávka z ktorej bola postúpená na žalovaného. Na základe žiadosti o aktivácii karty T - mobile bol žalobkyne poskytnutý úverový rámec pre kreditnú platobnú kartu vo výške 18.000,- Sk s mesačnou splátkou 600,- Sk. Úverový rámec bol postupne zvýšený dňa 24.11.2006 na sumu 27.000,- Sk so splátkou 900,- Sk a dňa 27.06.2007 na sumu 39.000,- Sk so splátkou 1.300,- Sk. Žalobkyňa nedatovaným listom oznámila žalovanému, že svoj dlh splatila a požiadala o vrátenie splátok, ktorými úver preplatila. Na tento list žalobkyne žalovaný reagoval e - mailom zo dňa 18.07.2016 tak, že záväzok žalobkyne stále nie je vyplatený, žalovaný eviduje dlh na istine 733,97 Eur, s úrokmi spolu 1.168,10 Eur.

Keďže žalobkyňa podala žalobu ako eventuálnu, súd sa najskôr zaoberal prvou časťou eventuálneho žalobného petitu, a to určením neplatnosti zmluvy o úvere. Zistil, že táto nie je dôvodná, a preto sa zaoberal následne aj druhou časťou eventuálneho petitu, a to určením, že úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňou avizovaná zmena žaloby do rozhodnutia súdu vo veci doručená nebola.

Okresný súd konštatoval, že rozhodnutia všeobecných súdov spravidla vo všeobecnosti bežne pripúšťali naliehavý právny záujem na určení neplatnosti akejkoľvek zmluvy, a to aj zmluvy o pôžičke alebo zmluvy o úvere podľa §80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, platného a účinného do 30.06.2016 (ďalej v texte aj „OSP“), pričom uvedený postup súdov už za účinnosti OSP nebolo možné považovať za správny. Určovacia žaloba, v súčasnosti podľa §137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z., účinného od 01.07.2016 (ďalej v texte len „CSP“) môže smerovať len k určeniu práva alebo právneho vzťahu (teda či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, a to iba za predpokladu existencie naliehavého právneho záujmu na takomto určení). Tento je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým; žaloba domáhajúca sa určenia nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinností. Ustanoveniu §137 písm. c) CSP (predtým §80 písm. c) OSP) zodpovedá iba taká formulácia žalobného petitu, ktorá smeruje výlučne priamo k určeniu práva alebo právneho vzťahu (najčastejšieho určenie vlastníckeho práva), a nie ku podmienkam alebo predpokladom existencie právneho vzťahu. Judikatúrou všeobecných súdov hromadne pripúšťané určovanie neplatnosti právnych úkonov formuláciou žalobných petitov a súdnych rozhodnutí nesmeruje k určeniu práva alebo právneho vzťahu, ale k určeniu právnej skutočnosti (neplatnosti zmluvy alebo iného právneho úkonu), ktorá sama nie je ešte právnym vzťahom alebo právom, ale je iba podmienkou, dôvodom alebo dôsledkom existencie práva alebo samotného právneho vzťahu, k určeniu ktorého výlučne môže žaloba podľa §137 písm. c) CSP smerovať. Z hľadiska §137 písm. c) CSP preto nikdy nemôže byť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy, ktorá je v právnom vzťahu iba právnou skutočnosťou, ktorej platnosť alebo neplatnosť je dôvodom vzniku zmeny alebo zániku právneho vzťahu samotného (napr. vzťahu vyplývajúceho z vlastníckeho alebo iného práva) a je tak len predbežnou otázkou pre prípadné určenie práva alebo právneho vzťahu samotného.

Určovacia žaloba má tiež predovšetkým preventívnu povahu a jej účelom je poskytnúť ochranu právnemu postaveniu žalobcu skôr, ako dôjde k porušeniu právneho vzťahu a tak zabrániť žalobe na plnenie, čím by sa naplnila preventívna povaha určovacej žaloby. Žaloba o určení neplatnosti zmluvy o úvere však práve takúto preventívnu povahu nemá, a to najmä v prípade, ak už na jej základe bolo veriteľom poskytnuté plnenie dlžníkovi, ktorý tiež aj sám už plnil veriteľovi, pretože určením neplatnosti zmluvy o úvere sa nezabráni žalobe na plnenie. Rozhodnutie o neplatnosti zmluvy o pôžičke nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre konanie o žalobe na splnenie záväzku z tejto zmluvy a nebráni tak možnosti veriteľa domáhať sa plnenia z tejto zmluvy; nie je preto daný naliehavý právny záujem dlžníka na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 1117/2001).+;

Aj keby podľa hmotného práva bola zmluva o úvere neplatná, z dôvodu bezdôvodného obohatenia, vzniknutého plnením neplatného právneho úkonu, má veriteľ nároky na plnenie voči žalobkyňi (ak žalobkyňa zaplatila menej, ako predstavuje istina poskytnutého úveru), alebo žalobkyňa má nárok na vrátenie tých splátok úveru, ktoré svojou výškou prevyšujú istinu poskytnutého úveru (ak žalobkyňa zaplatila viac ako predstavuje istina poskytnutého úveru). V prípade, ak možno žalovať na plnenie, môže byť naliehavý právny záujem na určení daný iba vtedy, ak by určovacia žaloba vytvorila pevný právny základ pre právne vzťahy účastníkov a predíde sa tak ďalším žalobám o plnenie alebo ak by žaloba o plnenie neriešila alebo nemohla riešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu alebo práva, pričom tento predpoklad nie je naplnený práve v situácii, ak predmetom konania nie je určenie skutočného obsahu právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, ale iba určenie jedného z predpokladov vzniku zmeny alebo zániku právneho vzťahu v podobe právnej skutočnosti, ktorou je neplatnosť zmluvy o úvere. V prípade žaloby veriteľa žalobkyňa ako dlžník zo zmluvy o úvere má k dispozícii námietku neplatnosti zmluvy, ktorú môže vzniesť v konaní o žalobe veriteľa na plnenie (o zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere), v ktorom konaní by sa na základe námietky žalobkyne riešila otázka platnosti zmluvy o úvere ako otázka predbežná pre žalobu na plnenie. V prípade žaloby žalobkyne o vrátenie splátok úveru, prevyšujúcich istinu poskytnutého úveru, by otázka neplatnosti zmluvy o úvere bola tiež priamym predpokladom pre rozhodnutie súdu vo veci. Určenie neplatnosti zmluvy o úvere by však v žiadnom prípade nezabránilo ďalšej žalobe tentoraz na plnenie, namiesto konania o jednej žalobe na plnenie by tak prebiehali konania dve, čo by viedlo k zbytočnému rozmnožovaniu súdnych sporov. V predmetnej veci iba žaloba na plnenie je spôsobilým prostriedkom vyriešenia celého obsahu a dopadu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania resp. medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného. Nie je preto žaloba o určení neplatnosti zmluvy o úvere opodstatnená už z tohto dôvodu, že by nezabránila žalobe na plnenie, ktorá by skôr bola logickým dôsledkom určenia neplatnosti zmluvy o úvere.

Aj keby žalobkyňa mohla mať právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, z dôvodov vyššie uvedených jej záujem na tomto určení nie je naliehavý v zmysle §137 písm. c) CSP, pretože by sa určením neplatnosti zmluvy nezabránilo žalobe na plnenie, pričom túto otázku možno riešiť na námietku resp. na základe žaloby žalobkyne v iných konaniach ako otázku predbežnú, a určenie neplatnosti zmluvy o úvere nezodpovedá svojou formuláciou podmienkam §137 písm. c) CSP, pretože nie je určením práva alebo právneho vzťahu, ale je iba určením právnej skutočnosti.

Platný Civilný sporový poriadok už správne reflektuje v §137 písm. d), že žaloby o určenie právnych skutočností nie sú určovacími žalobami v zmysle §137 písm. c) CSP, pretože naliehavý právny záujem na určovaní tu vyplýva z iného - osobitného právneho predpisu, ako je napr. žaloba podľa §194 Civilného mimosporového poriadku (predtým §175k ods. 2 OSP), excindačná žaloba podľa §55 Exekučného poriadku, žaloba o určenie doby z plnenia dlhu podľa §564 Občianskeho zákonníka, žaloba o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa §77 Zákonníka práce, návrh o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným podľa §131 Obchodného zákonníka a ďalšie. Preto v týchto prípadoch žaloba nemôže byť zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a žalobca ani nie je povinný naliehavý právny záujem tvrdiť a preukazovať. Žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o úvere ako určenie právnej skutočnosti nemá oporu v žiadnom osobitnom ustanovení právneho predpisu, pričom za takéto ustanovenie nie je možné považovať iba všeobecné ustanovenie Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov (napr. §39). Preto súd podanú žalobu v časti o určenie neplatnosti úverovej zmluvy ako nedôvodnú zamietol.

Pokiaľ sa žalobkyňa eventuálnym petitom domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatnosti poskytnutého úveru, pre prípustnosť takejto žaloby platia obdobne podmienky, uvedené vyššie vo vzťahu k určení neplatnosti úverovej zmluvy. Určenie bezpoplatnosti a bezúročnosti poskytnutého úveru nie je určením právnej skutočnosti podľa §137 písm. d) CSP, pretože bezpoplatnosť a bezúročnosť úveru je len právnym následkom nedodržania zmluvných náležitostí, ale samo o sebe právnou skutočnosťou nie je. Určenie bezpoplatnosti a bezúročnosti poskytnutého úveru nie je ani určením práva podľa §137 písm. c) CSP, pretože prípadný právny následok bezúročnosti a bezpoplatnosti poskytnutého úveru spôsobuje rovnaké následky, ako prípadná neplatnosť zmluvy o úvere. Na takomto určení preto tiež nie je naliehavý právny záujem, keďže žalobkyňa nič nebráni v tom, aby svoje práva vykonávala takým spôsobom, že žalovanému zaplatí len to, o čom je presvedčená, že je povinná ešte zaplatiť a ponechala žalovaného, aby sa svojho domnelého práva na zaplatenie zvyšku dlhu domáhal podaním žaloby na súde, alebo aby aj sama podala žalobu o zaplatenie tých splátok úveru, o ktorých je presvedčená, že ich zaplatila neoprávnené. Pre prípad toho, že by si žalovaný uplatnil svoje právo na zaplatenie dlžnej sumy proti žalobkyne, žalobkyňa sa môže svojich práv domáhať v takto vedenom konaní námietkami (neplatnosti zmluvy, jej bezúročnosti a bezpoplatnosti a zániku dlhu) alebo vzájomnou žalobou. Naliehavý právny záujem na určení práva existuje len vtedy, ak takéto určenie nemožno dosiahnuť v inom súdnom konaní pri posúdení predbežnej otázky, v ktorom si účastníci môžu uplatniť svoje práva alebo sa brániť voči uplatneným právam druhého účastníka právneho vzťahu. O takýto prípad vo veci podanej žaloby nejde, a preto na navrhovanom určení nie je naliehavý právny záujem.

Žalobkyňa bola v konaní neúspešná v celom rozsahu, procesnému neúspechu žalobkyne zodpovedá plný procesný úspech žalovaného. O nároku žalovaného na náhradu trov konania preto súd rozhodol podľa §255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Z dôvodu hospodárnosti konania súd týmto rozsudkom rozhodol okrem nároku na náhradu trov konania aj o výške trov. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania je však podľa §357 písm. m) CSP prípustné len do časti výroku o nároku na náhradu trov konania (a nie aj proti výške); časť výroku o výške náhrady trov konania však ako závislý výrok nenadobudne právoplatnosť skôr, ako výrok o nároku na náhradu trov. V prípade zmeny výroku o nároku na náhradu trov konania odvolacím súdom o výške náhrady trov konania rozhodne znovu súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Výška náhrady trov konania predstavuje trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, dvakrát 68,- Eur podľa §11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., paušálna náhrada nákladov dvakrát 8,84 Eur podľa §16 ods. 3 citovanej vyhlášky a DPH 20 vo výške 30,74 Eur podľa §18 ods. 3 citovanej vyhlášky, spolu 184,42 Eur.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do druhého a tretieho výroku, t.j. o náhrade trov konania (rozsah náhrady a výška trov konania) podala žalobkyňa včas odvolanie; vzhľadom na to, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa sa pokúsila so žalovaným riešiť spor mimosúdnou

cestou; reakcia žalovaného bola negatívna a vyjadrením zo dňa 18.07.2016 požadoval od žalobkyne len ďalšie plnenie bez akéhokoľvek vyčíslenia či zdôvodnenia nároku. Preto sa žalobkyňa prostredníctvom žaloby domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aby tak vyriešila svoju právne neistú situáciu.

Žalovaný zamlčoval informácie o čerpaní, platbách a nárokoch, čím bránil žalobkyni prístup k dôkazom; žalobkyňa bola v záujme ochrany svojich práv nútená pristúpiť k žalobe v zmysle §137 písm. c) a d) CSP. Žalovaný zapríčinil podanie žalobného návrhu v tejto veci, pretože požadoval od žalobkyne úhradu finančných prostriedkov a odmietol poskytnúť žalobkyni informácie, potrebné pre posúdenie stavu jej pohľadávky. Žalobkyňa nemala inú možnosť, ako požadovať zo strany súdu určenie skutočnej výšky jej záväzkov. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie §4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že namiesto určovacej žaloby mala podať žalobu na plnenie, ktorá má prednosť pred určovacou žalobou. Žalobkyni aj po skončení konania v tejto veci zostáva zachovaná možnosť podať žalobu na plnenie, avšak pre rozhodnutie o náhrade trov konania nie je nevýznamnou ani skutočnosť, že žalobkyňa si v tejto veci neuplatnila nedôvodný alebo nepodložený návrh, nešlo o svojvoľné uplatňovanie práva, naopak konala len tak, ako bolo potrebné na ochranu jej práv a v prípade, ak by plnenie úveru bolo v inej výške, súd by nároku žalobkyne nakoniec vyhovel.

Poukázala na to, že žalobcom v tejto veci bol spotrebiteľ, domáhajúci sa ochrany svojich práv voči podnikateľskému subjektu, ktorý od neho neoprávnene požadoval úhradu neexistujúcej pohľadávky.

Priznaním náhrady trov konania žalovanému, ktorý súdne konanie spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom a ktorý navyše požadoval od druhej strany plnenie, na ktoré nemá nárok, by nebol dosiahnutý zámer, ktorý samotný inštitút trov konania plní a má plniť. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné zväžiť aj sociálny aspekt, t.j. osobné, majetkové, zárobkové pomery oboch strán, pričom v tomto prípade na jednej strane stojí subjekt, fyzická osoba, spotrebiteľ, ktorý sa jediným možným spôsobom bránil proti neoprávnenému konaniu veriteľa a na druhej strane stojí právnická osoba, podnikateľ, ktorý sa v rozpore so zákonom snažil od žalobkyne vylákať plnenie z neplatnej úverovej zmluvy a ktorý úmyselne žalobkyni zatajil rozhodujúce skutočnosti pred začatím súdneho konania.

Postup súdu vykazuje znaky nehospodárnosti konania a nesprávnosti procesného postupu. Žalobkyňa uplatnila určovací nárok na súde, pričom už v rámci žaloby uviedla, že navrhuje, aby žalovaný predložil na súd úplnú históriu splátok úveru za účelom posúdenia nárokov sporových strán na prípadné plnenie; zároveň uviedla, že ak z informácie od žalovaného bude vyplývať, že žalobca už istinu úveru preplatil, zmení žalobný návrh na návrh na plnenie (z pôvodného určovacieho návrhu). Aj napriek uvedenému súd v tejto veci rozhodol na základe podania žalovaného bez toho, aby dal žalobkyni možnosť vôbec k podaniu sa vyjadriť alebo zmeniť návrh na začatie konania. Preto je dôvodné, aby žalobkyňa nebola zaviazaná na náhradu trov konania, v rámci ktorého už vopred predpokladala, že takáto situácia môže nastať, pričom jej ale súd nedal možnosť na ňu žiadnym spôsobom reagovať.

Úprava v Občianskom súdnom poriadku a v Civilnom sporovom poriadku výslovne počítajú s tým, že za určitých okolností je možné a potrebné prihliadnuť pri sporových konaniach aj na iné okolnosti, ako len na pomer úspechu vo veci. Ide pri tom práve o takéto prípady, keď jedna zo strán svojím konaním spôsobila, že druhá strana podala návrh na začatie konania. Žalovaný konal úmyselne v rozpore s dobrými mravmi, keď okrem neposkytnutia informácie žalobkyni navyše požadoval od nej úhradu neexistujúcej pohľadávky a nedal tak druhej strane možnosť brániť sa iným spôsobom ako podaním určovacej žaloby. Podľa §257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 5/2011.

Okresný súd navyše svojím rozhodnutím porušil procesný predpis, v zmysle ktorého mal najprv rozhodnúť o nároku na náhradu škody, a o samotnej výške náhrady trov konania rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Z uvedeného dôvodu žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade trov konania a rozhodol, že žiadnemu z účastníkov trovy konania nepriznáva.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 CSP bez nariadenia pojednávania podľa §385 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch o trovách konania (druhy a tretí výrok) podľa §389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu v súlade s §391 ods. 1 CSP.

5. Odvolanie žalobkyne je dôvodné. V predmetnom prípade pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňovaného konania okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala patriace jej práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa podala žalobu s prílohami dňa 02.12.2016. Okresný súd vytýčil termín pojednávania na 24.01.2017 o 13.00 hod.; žalobkyni zaslal predvolanie spolu s výzvou na zaplataenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 99,50 Eur podľa položky č. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalovanému doručil predvolanie spolu so žalobou s prílohami a výzvou, aby sa k žalobe vyjadril písomne v lehote 10 dní a aby zároveň predložil doklady o tom, v akej výške bol žalobkyni úver poskytnutý, koľko žalobkyňa zaplatila a aká je aktuálna výška záväzku žalobkyne. Žalobkyňa už v žalobe (č.l. 3 spisu) požadovala vrátiť prípadný preplatok z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného späť s tým, že žalobný návrh v tejto veci bude zo strany žalobcu rozšírený obratom po tom, ako bude zo strany žalovaného preukázaná celková výška splátok úveru žalobcom. Okresný súd následne (po nesprávnom vyúčtovaní súdneho poplatku za žalobu od oslobodenej spotrebiteľky) na vytýčenom pojednávaní za súhlasu obidvoch strán (žalobkyňa č.l. 29, žalovaný č.l. 30) vo veci pojednával a rozhodol bez účasti obidvoch strán vzhľadom na ich ospravedlnenie dňa 24.01.2017 odvolaním napadnutým rozsudkom.

6. Aj keď rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania nepredstavuje prekvapivé rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 112/2013 zo dňa 01.10.2013), zmena napadnutého výroku rozhodnutia okresného súdu (druhý výrok) by predstavovala porušenie princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 145/2004 zo dňa 01.11.2005, sp.zn. 2Cdo 199/2007 zo dňa 26.02.2008, sp.zn. 3Cdo 158/2009 zo dňa 07.10.2009). Odvolací súd preto tento nedostatok nemôže v odvolacom konaní napraviť.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v druhom aj v treťom výroku o trovách konania v zmysle §389 ods. 1 CSP; v druhom výroku vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie podľa §391 ods. 1 CSP.

V ďalšom konaní po vrátení veci okresný súd rozhodne o všetkých trovách konania v súlade so zákonom, to znamená najprv o nároku o náhrade trov konania, pričom sa vysporiada aj s dôvodmi, uvedenými žalobkyňou v odvolaní, a to aj o prípadnom použití výnimočného ustanovenia o trovách konania §257 CSP. Hoci okresný súd vo výroku III. rozhodol aj o výške náhrady trov konania a odôvodňoval svoj postup hospodárnosťou konania, tento jeho postup nebol správny a bol v rozpore s platnou právnou úpravou. Nesprávnym procesným postupom pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie porušil práva žalobkyne na spravodlivý proces, preto odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako jeho rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti zrušiť.

8. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).
Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).